

Dar Zamanda Gelen...

Malatya benim hayatımın çok önemli bir kısmını şekillendirmiş, zenginleştirmiş bir şehirdir. Çok kişiye “kayı”yı tedayi ettirse de, bana her kesimden çok geniş yelpazede “dost”u kazandırmış bir şehirdir. Hatta beni “ilk”lerle de tanıştıran bir şehir olarak da zihnimde yer etmiştir ki, hiç unutamam, hatırladıkça da tebessüm ederim.

Ben köy kökenli, (İslamköy) kültürlü bir kişiyim. Dolayısıyla dolaşıp gezdiğim yerlerden, okuduğum kitaplardan öğrendiklerimle dağarcığımı doldurmaya çalıştım... hala çalışmaktayım... Diyarbakır cehenneminden Malatya mahbesine nakledildiğimiz günün ertesinde müşahede bölümünde tek kişilik odaya tıklmıştık. Diyarbakır’dan Ömer kardeşimle birlikte getirilmişti ama onu nereye tıktıklarından bilgim yoktu. Kapı altından iteklenen öğle yemeğinden sonra bir kap içinde bir meyve daha verdiler. O güne kadar hiç görmediğim ve tanışmadığım bir meyve... Domatese benziyordu ama domates değildi. Sessizce bakakaldım... Bir fikir yürütmeye çalışıyordum. Görünürde “bu nedir?” diye soracağım birileri de yoktu. Kuşkulanamamak da mümkün değil zira görmek mümkün olmadığından benden başkasına verilip verilmediğini de bilmiyordum. Bitişliğimdeki odadan “arkadaş hoş geldin” diye bir ses geldi. “O gördüğün meyveye Hurma derlermiş burada, tatlıdır, afiyetle yiyebilirsin. Ben de ilk defa görmüştüm, o sebeple senin de ilk defa görmüş olabileceğini düşünerek sana izah ediyorum, kusura bakma” diyordu tanışma faslından sonra sol cenahtan bir mahkum olduğunu öğreneceğim şahıs. Evet, tatlıydı, yemesi de hoştu. “Trabzon hurması”, “Cennet meyvesi” olarak da adlandırılan, halas olunca bolca göreceğim, fark edeceğim meyveydi bu.

Yani, Malatya denilince benim ilk hatırladığım kayısı değil “Hurma”dır. Tabii daha da önemlisi, koca yürekli, misafirperverlikleri tavan yapmış, geniş gönlü, cesur, sıcak kanlı insanları. Hala yüreğimde taşımaktan kıvanç duyduğum eskimeyen dostlar.

Sözü uzattım biliyorum, buradan ilk tanışmamıza, Malatya mahbesinde tanıştığımız; Ankara Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürü, Devlet Bakanı Sn. Hasan Celal Güzel’in Danışmanı,

Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Sn. Yusuf Bozkurt Özal’ın Danışmanı ve Başbakanlık Müşaviri olan Cumali Ünal’dı dostuma gelmek için yol yapıyorum.

Özallı yıllar. Türkiye’imiz için bir çok “ilk”in ger-

çekleştiği yıllar. Bunlardan biri de renkli TV. idi. Bizi de dört hava korsanı olarak birbirimize zimmetledikleri yıllar. Bir oda içindeyiz. İzole haldeyiz. 55 ekran bir TV. verdiler, onunla TRT imkanlarıyla olup bitenlerden haberdar olmaya çalışıyoruz. Sanırım 1985-86 yılları olmalı. Bir gün uzun boylu, yakışıklı bir delikanlı tarım işçisi kıyafetleriyle Ankara’da yemyeşil bir parkta yaptığı işleri anlatıyordu ekranda. Doğrusu bu da Türkiye’nin ilklerindendi... Üniversiteden yetişmiş, okumuş birinin düzenlediği bir park yeri. İlgimizi çekmiş, anlattıklarını dikkatle dinlemiştik.

Malatya mahbesinde iken ziyaret günlerinde onlarca ziyaretçimiz olurdu Malatya halkından. Bazen özellikle açık görüş olduğu günlerde akın akın gelen ziyaretçilerden dolayı kendi ailemizle görüşmekte zorlanırdık. Bazen de Cezaevi Savcısının, Baş Müdürün odasına çağrılır, özel görüşmeler yaptığımız ziyaretçilerimiz olurdu. Bunlardan biri hemen hatırlayabildiğim merhum Ercüment Özkan ağabeydir. Maliye Müfettişi görevini deruhte ederken ziyaretime gelen Ahmet Büyükkaymaz ağabeydir. Bir diğeri de, işte 55 ekran TV’imizde seyrettiğimiz o genç insan Cumali Ünal’dı idi. Hala dostluğumuzun devam ettiği ziyaretçimiz, müdür odasında sohbet yıllardır tanışıkımız gibi sohbet ettiğimiz Malatya’nın güzel evladı Cumali Ünal’dı dostumdu.

Cumali kardeşin ziyareti bizim için hem kıymetli, hem de anlamlıdır. Zira, hükümetin başında Özal olsa da hakimiyet omzu kalabalık beş askerde idi. Onların despotik kararları hükümfermaydı ve o yıllarda bütün gözler bizim üzerimizdeydi. Cumali kardeş ise devlet memuruydu, böyle bir ziyarette bulunmak onun görevini ve geleceğini etkileyebilirdi. Ama o, bütün bu tehlikeleri arkasına atarak bizi ziyarete gelmişti... Bu tercihi, Malatyalı olmanın vermiş olduğu cesareti, özgüveni bizim/benim için çok değerliydi...

Zor zaman dostluğu!

Bunu asla unutmadık/m.

Cumali dostumla yollarımız halas olduktan sonra bu defa yayın dünyasında buluştu. O Star gazetesinde Türk Tarımıyla alakalı köşe yazıları yazıyor, Akparti hükümetine Türk Tarımının sorunlarıyla ve çözüm yollarıyla alakalı yollar gösteriyordu. Star gazetesinin düzenli bir okuru olarak bu makaleler dikkatimi çekiyordu ama biz edebiyat kanalından bir araya geldik. Alternatif Düşünce Yayınlarını

idare ederken, Değerli Şair/ Yazar dostum Nurettin Durman bana 10 kitaplık bir proje getirdi Erguvan Yayınevi'mce yayınlanması kaydıyla. Bazı sebepler bu projeyi gerçekleştirmemize imkan vermedi ancak Cumali dostumla dört şairimizin kitaplarını proje dışında yayınlamam için bana izin verdiler ve ben Cumali kardeşimin “*Kalbim Ey Divane*” şiir kitabını bu şekilde yayınlamış oldum. Dar zamanda ziyaretçim, yazarım olmuştu artık. Kader!

Bunun akabinde de 2006 yılında Star Gazetesindeki köşe yazılarını biraraya getirdim. Bu makaleleri “*Sorunlarıyla ve Çözümleriyle Türk Tarımı*” adıyla kitaplaştırarak yayınladım. Bugün hala daha bu değer ve bu hacimde derli toplu Türk Tarımının sorunlarını ve çözümlerini ele alan bir kitab yazılıp yayınlanmadı. Cumali kardeşimin Tarım Kredi Kooperatiflerinde el kitabı olan bu kitabı, maalesef değişik saikler ve kör siyasi sebeplerce Tarım Bakanları ve çalışanlarınca görmemezlikten gelindi. Yazık!...

Bu kitabımızın değeriyle alakalı onlarca görüş yazarlardan en sonuncusu mesela, yakın zamanda kitabı okumuş olan Ezgi Keskin isimli bir okuyucu attığı bir twitte şunları yazıyordu: “Tarımın en bü-

yük sorunu nedir? Biz tarımı, bir ekonomi meselesi olarak düşünmediğimiz için, üzerinde tarım yaptığımız alanı, en yüksek verimi alacağımız uygun büyüklükler olarak planlayamadık. İkinci olarak, miras hukukunu, o kadar yanlış düzenlemişiz ki, verimli bir çiftlik, iki kuşak sonra, bölüne bölüne saksıda toprağa dönüşüyor... Üçüncü sorun ise, bizde tarım sermayesiz yapılıyor. Cumali Ünalı Hasan-nebioğlu'ndan bunların çözümlerini öğreniyoruz. Sağ olsunlar.” Cumali kardeş bunları 2000’li yıllarda dillendiriyor, ülkemizin hızlıca tarım fonksiyonunu kaybettiğine dikkat çekiyor, öneriler sunuyor, çözüm yolları gösteriyordu.

Heyhat!...

Hem şair, hem bir yazar olan Cumali dostum bir iki yıldır sosyal medya hesabından merhum Hamidullah hocamızın mealinden bir konu bütünlüğüne getirerek sunduğu çalışmalarla biz dostlarını Kur’anın ruhuyla hemhal etmeye, yani sanatkar ruhuyla üretmeye ve tebliğe devam ediyor.

Ne mutlu ona! Ne mutlu böyle bir dosta sahip olduğumuz için bize!

*Yayıncı

